

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.10.2.46.2020.JW(12)

RM-10-46-20

Pani Elżbieta WITEK

Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską o ekstradycji, podpisanej w Buenos Aires dnia 5 grudnia 2019 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Sprawiedliwości oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską
o ekstradycji, podpisanej w Buenos Aires dnia 5 grudnia 2019 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską o ekstradycji, podpisanej w Buenos Aires dnia 5 grudnia 2019 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel Umowy

W stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską brak jest umowy dwustronnej czy wielostronnej łączącej obydwa państwa, która regulowałaby problematykę ekstradycji. Ustawodawstwo Argentyny, przy braku podstaw traktatowych, nie przewiduje możliwości wydawania osób na wnioski organów innych niż sądowe. Tym samym polskie prokuratury nie mogą skutecznie występować z wnioskami o wydawanie osób z terytorium Argentyny. Okoliczność ta powoduje zniweczenie zabiegów zmierzających do oskarżenia osób ściganych, często w bardzo poważnych sprawach.

Umowa, określając zasady wzajemnego wydawania osób, stworzy podstawy umożliwiające polskim sądom i prokuraturom prowadzenie postępowań ekstradycyjnych mających na celu wydawanie z Argentyny osób, wobec których toczy się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej postępowanie karne.

Umowa wzorowana jest m.in. na Europejskiej Konwencji o ekstradycji, sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (Dz. U. z 1994 r. poz. 307) – dalej: Konwencja o ekstradycji, której postanowieniami Polska jest związana od 1993 r. oraz umowach dwustronnych wiążących Rzeczpospolitą Polską.

Umowa została podpisana w Buenos Aires, dnia 5 grudnia 2019 r.

2. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Umowa stworzy traktatową podstawę do współpracy w zakresie wydawania osób dla potrzeb postępowania karnego, wobec czego w sposób szczegółowy reguluje wszelkie kwestie związane z tą problematyką.

Przede wszystkim przewiduje obowiązek ekstradycji osób znajdujących się na terytorium jednej ze Stron na wniosek drugiej Strony, jeżeli osoby te są ścigane w celu przeprowadzenia przeciwko nim postępowania karnego lub w celu wykonania orzeczonej kary (**art. 1**). Jednocześnie, zgodnie z tym przepisem, wniosek musi pochodzić od organu właściwego zgodnie z prawem Strony wzywającej. Takie ujęcie przepisu wynika z konieczności zrealizowania celu, dla którego podjęto negocjacje Umowy, tj. umożliwienie realizacji wniosków prokuratur. Jest bowiem oczywiste, że w

świetle prawa Rzeczypospolitej Polskiej właściwym organem są zarówno sądy jak i prokuratury.

Podstawę wydania stanowią przestępstwa, które zgodnie z prawem obu Stron zagrożone są karą pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat lub karą surowszą (**art. 2**). Z uwagi na wydatki związane z postępowaniem ekstradycyjnym Strony zdecydowały o nieobejmowaniu Umową sprawców drobnych przestępstw, które zagrożone są karą niższą niż 2 lata pozbawienia wolności. Ważne uzupełnienie art. 2 stanowi **art. 3** Umowy, dopuszczający ekstradycję sprawców przestępstw skarbowych, bez względu na różnice istniejące w przepisach podatkowych, celnych, dewizowych i innych skarbowych obu państw.

Tak jak w artykule pierwszym sformułowano zasadę ogólną dotyczącą obowiązku wydania osób, tak w artykułach późniejszych zdecydowano się na uregulowanie wyjątków od tej zasady. W sposób szczegółowy uregulowano kwestie związane z odmową wydania (**art. 4–7**). Przesłanki odmowy podzielone zostały na obligatoryjne i fakultatywne. Bezwzględną przesłanką odmowy wykonania wniosku o wydanie (**art. 4**) jest m.in. sprzeczność z zasadami porządku publicznego Strony wezwanej albo zagrożenie dla jej suwerenności. Z kolei wśród fakultatywnych przesłanek wymieniono np. fakt, że przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na terytorium Strony wezwanej. O ile w przypadku przesłanek obligatoryjnych Strona nie ma pola decyzyjnego co do wykonania wniosku o tyle okoliczności wymienione w **art. 7** (fakultatywne podstawy) podlegają swobodnej ocenie Strony wezwanej.

Na wyraźny wniosek Strony argentyńskiej, której ustawodawstwo dopuszcza możliwość wydawania własnych obywateli, w odrębnym przepisie, uregulowana została problematyka wydawania własnych obywateli (**art. 6**). Podczas negocjacji Strona polska przedstawiła regulację art. 55 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wskazując jednocześnie na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i sądów polskich w kwestii wydawania własnych obywateli czy to na podstawie umów dwustronnych, czy Europejskiego Nakazu Aresztowania.

W celu ułatwienia współpracy, w Umowie wskazane zostały jednostki centralne odpowiedzialne za przekazywanie i przyjmowanie wniosków ekstradycyjnych oraz realizację Umowy (**art. 8**). Ze Strony Rzeczypospolitej Polskiej jednostką centralną

będzie Ministerstwo Sprawiedliwości. Celem usprawnienia kontaktu ustalono, że jednostki centralne będą porozumiewały się bezpośrednio, w języku angielskim. Doświadczenia we współpracy z innymi krajami odległymi geograficznie oraz fakt, że bezpośrednie negocjacje ze Stroną argentyńską toczyły się sprawnie w języku angielskim, stanowiły podstawę do przyjęcia przez obydwie Strony przepisu w takim brzmieniu. Gwarantuje on sprawną współpracę na omawianym polu.

W celu uniknięcia wątpliwości co do trybu postępowania, w Umowie w sposób szczegółowy uregulowano kwestie związane z przekazywaniem wniosków i postępowaniem ekstradycyjnym (**art. 9–13**). Swoistym novum jest możliwość przekazania wniosku o ekstradycję w nagłych przypadkach drogą elektroniczną (**art. 9 ust. 2**). Zapis ten uwzględnia rozwój nowoczesnych technologii i pozwala na usprawnienie komunikacji między państwami znajdującymi się na różnych kontynentach. Podobne rozwiązanie przewiduje Trzeci Protokół Dodatkowy do Europejskiej konwencji o ekstradycji sporządzony w Strasburgu dnia 10 listopada 2010 r., podpisany przez Polskę dnia 7 października 2011 r. Również w celu usprawnienia komunikacji między organami wnioskującymi obu państw Strony zdecydowały się na wprowadzenie w **art. 10 ust. 1** obowiązku podania we wniosku o wydanie, oprócz danych umożliwiających identyfikację osoby, o wydanie której się wnosi, opisu stanu faktycznego sprawy, przepisów właściwych w sprawie, także szczegółowych danych teled adresowych organu wnioskującego prowadzącego sprawę (lit. b).

Pozytywne doświadczenia związane ze stosowaniem *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 10 lipca 1996 r. zgodnie z art. 3 ust. 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r.; sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r. (Dz. U. z 2010 r. poz. 91)* – dalej: Umowa ekstradycyjna USA pozwoliły na wprowadzenie do Umowy instytucji ekstradycji uproszczonej. W przypadku gdy osoba, o wydanie której się wnosi, wyrazi zgodę na wydanie, postępowanie ekstradycyjne jest krótsze i w związku z tym generuje mniejsze koszty. Po pisemnym wyrażeniu zgody na wydanie przez osobę podlegającą ekstradycji możliwe jest uproszczenie procedury i odstąpienie od formalnego postępowania w sprawie. Wprowadzenie ekstradycji

uproszczonej nie ma wpływu na gwarancje procesowe i prawa przysługujące takiej osobie w trakcie postępowania toczącego się w państwie, do którego została wydana.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego, w Umowie zawarto przepisy regulujące poszczególne czynności związane z przekazaniem. I tak **art. 15** Umowy obejmuje czynności związane z przekazaniem osoby drugiemu państwu. Jednakże, jak wskazuje praktyka, ekstradycja niejednokrotnie związana jest nie tylko z wydaniem danej osoby, ale także z przekazaniem przedmiotów związanych z przestępstwem – pochodzących z przestępstwa albo mogących służyć jego udowodnieniu. Możliwość taka została przewidziana w **art. 21** Umowy. Wprowadzono zasadę, zgodnie z którą prawa osób trzecich do przedmiotów przekazanych Stronie wzywającej pozostaną nienaruszone. Ze względu na ochronę interesów oskarżonego do Umowy wprowadzone zostały gwarancje procesowe polegające na zagwarantowaniu danej osobie, iż nie będzie pozbawiona wolności, ścigana karnie, skazana lub poddana wykonaniu kary za inne przestępstwa popełnione przed wydaniem, niż przestępstwo będące podstawą wydania. Przepis przewiduje dwa wyjątki od zasady. W przypadku gdy Strona wezwana wyrazi zgodę lub gdy osoba wydana nie opuści terytorium Strony w określonym w przepisie terminie – zasada ograniczenia ścigania nie znajdzie zastosowania. Gwarancje opisane w **art. 18** noszą w języku międzynarodowego prawa karnego nazwę „zasady specjalności” i w ten sposób obydwie Strony postanowiły zatytułować omawiany przepis.

Z uwagi na zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego i czynności procesowe wykonywane przez organy ścigania, w Umowie przewidziano możliwość tymczasowego aresztowania osoby wskazanej we wniosku o ekstradycję (**art. 20**). Umowa dopuszcza, by w pilnych przypadkach korespondencja dotycząca tymczasowego aresztowania była przesyłana za pośrednictwem środków elektronicznych, co jest uzasadnione ze względu na konieczność szybkiego i sprawnego działania. Podobne regulacje i sposoby komunikacji funkcjonują sprawnie we współpracy z innymi państwami.

W sprawach dotyczących ścigania i wydawania osób niejednokrotnie dochodzi do sytuacji, gdy z wnioskiem o ekstradycję występuje kilka państw. W przypadku zbiegu wniosków o ekstradycję danej osoby zastosowanie znajdzie **art. 22**, pozwalający Stronie wezwanej po rozpatrzeniu wszelkich okoliczności określić, któremu państwu

wyda osobę. Jest to przepis wzorowany na art. 17 Konwencji o ekstradycji. Ponadto należy dodać, iż przepis ten jest zgodny z postanowieniami polskiego prawa wewnętrznego, regulującymi sposób postępowania organów w przypadku zbiegu wniosku o wydanie państwu obcemu oraz europejskiego nakazu aresztowania. Zgodnie bowiem z art. 607y kpk (przepis wprowadzony do kpk w związku z implementacją do polskiego porządku prawnego Decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. o Europejskim nakazie aresztowania i procedurach dostarczania osób ściganych tym nakazem między państwami członkowskimi Unii Europejskiej), jeżeli w stosunku do tej samej osoby ściganej wpłynie nakaz europejski oraz wniosek o wydanie to ostateczną decyzję w sprawie podejmuje Minister Sprawiedliwości.

Za celowe uznano uregulowanie kwestii związanych z przekazywaniem danych podlegających zachowaniu tajemnicy (**art. 24**). W sposób dorozumiany przyjęto, że przekazanie takich danych będzie mogło zostać poprzedzone konsultacją ze Stroną wezwaną odnośnie do zapewnienia przestrzegania obowiązku zachowania tajemnicy. Stronie wzywającej pozostawiono kwestię, czy chce przekazać wniosek zawierający takie dane w przypadku gdy Strona wezwana nie będzie mogła zapewnić wymaganego sposobu ich ochrony.

Ochronę praw osób, których dane mają zostać przekazane w związku z wnioskami ekstradycyjnymi należy oceniać m.in. przez pryzmat zasad sformułowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (DODO), która została implementowana do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125) oraz szeregiem dalszych ustaw.

Należy dodać, iż postanowieniami Rozdziału V RODO (Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE) przekazywanie danych

do państw trzecich powinno się odbywać z zachowaniem wymogów w nim określonych. Argentyna na mocy Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 czerwca 2003 r. jest traktowana jako państwo gwarantujące odpowiedni poziom bezpieczeństwa w odniesieniu do danych osobowych przetwarzanych na podstawie RODO. W związku z tym, dopóki Komisja nie uzna, że państwo to przestało zapewniać odpowiedni poziom ochrony, bądź nie dokona oceny funkcjonowania takiej decyzji pod kątem unijnych regulacji z zakresu danych osobowych, dopóty należy uznać, że Argentyna zapewnia takie same gwarancje ochrony, jakie są zapewnione w UE.

Jednym z warunków przewidzianych w ww. instrumencie jest wydanie przez Komisję decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony danych osobowych w państwie trzecim (art. 36 DODO). Komisja nie wydała do tej pory decyzji, o której mowa w art. 36 DODO w odniesieniu do któregośkolwiek z państw trzecich.

W przypadku braku decyzji dopuszczalność przekazania danych osobowych do państwa trzeciego należy oceniać przez pryzmat art. 37 DODO. Zgodnie z intencją Stron stosowaniu będzie podlegało rozwiązanie przewidziane w art. 37 ust. 1 lit. b) DODO przewidujące, że dane osobowe mogą zostać przekazane do państwa trzeciego, jeżeli administrator oceni wszystkie okoliczności związane z przekazaniem danych osobowych i stwierdzi, że istnieją odpowiednie zabezpieczenia. Punktem wyjścia do dokonania takiej oceny przez polskiego administratora będzie art. 43 Konstytucji Argentyny, ustawa o ochronie danych osobowych nr 25.326 oraz Rozporządzenie przyjęte dekretem nr 1558/2001, będące podstawą do wydania pozytywnej decyzji Komisji na gruncie RODO. W sprawach objętych Umową adekwatność tych regulacji oraz ich zgodność z rozdziałem III DODO będzie każdorazowo oceniać administrator. W szczególności administrator dokona oceny, czy w Argentynie istnieją środki techniczne i organizacyjne, mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa danych osobowych. Administrator także dokona oceny, czy w stosunku do osób, których dane są przekazywane, zagwarantowane są w Argentynie prawa określone w rozdziale III dyrektywy 2016/680, takie jak prawo dostępu, prawo do sprostowania lub usunięcia danych osobowych oraz ograniczenia ich przetwarzania, prawo wykonywania przysługujących danej osobie praw za pośrednictwem organu nadzorczego wraz z odnośnymi obowiązkami informacyjnymi oraz prawo do odwołania się do organu nadzoru lub sądu, jeżeli doszło do niezgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych. Narzędziem do wymiany informacji na temat szczegółowych rozwiązań są

między innymi konsultacje przewidziane w **art. 27** Umowy. Resort wymiaru sprawiedliwości zamierza skorzystać z tego narzędzia i uzyskiwać systematycznie od Strony argentyńskiej szczegółowe informacje dotyczące rozwiązań związanych z ochroną danych osobowych przyjętych w tym państwie.

Rozdział wydatków związanych z ekstradycją został dokonany w ten sposób, że wydatki związane z wydaniem powstałe na terytorium Strony wezwanej ponosi ta Strona. Natomiast wydatki związane z przewozem ponosi Strona wzywająca, jako Strona zainteresowana (**art. 25**).

Z punktu widzenia ochrony interesów wymiaru sprawiedliwości ważną regulację zawiera **art. 29 ust. 4** Umowy, stanowiąc iż będzie ona stosowana do przestępstw popełnionych także przed jej wejściem w życie. Tym samym polskie prokuratury i sądy będą mogły występować z wnioskami o ekstradycję niezależnie od daty popełnienia zarzucanego danej osobie czynu.

3. Skutki związane z ratyfikacją Umowy

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską o ekstradycji odpowiada standardom międzynarodowym, w szczególności regulacjom Konwencji o ekstradycji i protokołów dodatkowych do Konwencji o ekstradycji. Wzorowana jest również na innych obowiązujących Polskę umowach dwustronnych o ekstradycji.

Skutki finansowe wynikające z ratyfikacji i wejścia w życie Umowy nie będą znaczne w skali budżetu państwa. Według informacji otrzymanej z Komendy Głównej Policji w 2014 r. koszt konwoju jednej osoby z Argentyny wynosił ok. 43 000 zł, natomiast w 2018 r. był niższy i wyniósł ok. 32 000 zł. Konwoje z Argentyny, do roku 2019, kształtowały się na poziomie 1–2 rocznie. Zobowiązania Strony polskiej będą finansowane w ramach limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowych przewidzianych corocznie w ustawie budżetowej (Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego – m.in. koszty tłumaczeń oraz ministra właściwego do spraw wewnętrznych – koszty konwoju) i nie będą stanowiły tytułu do zwiększenia wydatków.

Umowa nie wywrze skutków gospodarczych.

Fakt podpisania Umowy wpisuje się w kierunek polityki zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej, zmierzający do pogłębiania współpracy z krajami Ameryki Południowej.

Ratyfikacja Umowy i następujące po niej wejście w życie przyczyni się także do zwalczania kultury bezkarności i poszerzenia bazy traktatowej.

W zakresie skutków prawnych zawarcie Umowy stworzy ramy prawne dla prokuratur do występowania z wnioskami o wydanie. Taka współpraca bez ratyfikacji i wejścia w życie Umowy nie jest możliwa. Dzięki Umowie zarówno sądy jak i prokuratury będą miały szczególnie, kompleksowy instrument, który stanowić będzie podstawę do występowania o ekstradycję, bez konieczności odwoływania się do zasady wzajemności i przedkładania dodatkowych gwarancji.

Umowa podlega w Polsce ratyfikacji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. poz. 483, z 2001 r. poz. 319, z 2006 r. poz. 1471 oraz z 2009 r. poz. 946) i art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127), bowiem dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji (art. 41, art. 42 i art. 52 Konstytucji) oraz spraw uregulowanych w ustawie – Kodeks postępowania karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. W związku z tym, że Umowa zawiera przepisy samowykonalne, nie będzie zachodziła konieczność dokonywania zmian prawa wewnętrznego. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Umowa będzie stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed ustawą – Kodeks postępowania karnego.

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską o ekstradycji

Rzeczpospolita Polska i Republika Argentyńska, zwane dalej „Stronami”,

Kierując się dążeniem do wzmocnienia i zwiększenia skuteczności obowiązujących mechanizmów międzynarodowej współpracy prawnej między Stronami w dziedzinie zwalczania przestępczości;

Potwierdzając swoje zobowiązanie do zwalczania w sposób skoordynowany międzynarodowej przestępczości zorganizowanej;

Biorąc pod uwagę podstawowe zasady wyrażone w ich Konstytucjach, stopień wzajemnego zaufania między Stronami i obopólny postęp w dziedzinie tworzenia instytucji demokratycznych, zapewniający prowadzenie postępowań sądowych w oparciu o zasadę rządów prawa;

Przekonane o potrzebie znalezienia wspólnych rozwiązań w dziedzinie ekstradycji w celu przyspieszenia jej procedur, zmniejszenia istniejących trudności i uproszczenia zasad regulujących jej funkcjonowanie bez uszczerbku dla gwarancji i praw osób, o których wydanie się wnosi;

Uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1 Obowiązek wydania

Strony zobowiązują się wzajemnie do wydawania sobie, na wniosek jednej ze Stron i zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy, osób ściganych za popełnienie przestępstwa lub poszukiwanych w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności za przestępstwo stanowiące podstawę wydania, przez organy właściwe na mocy prawa Strony Wzywającej.

Artykuł 2 Przestępstwa stanowiące podstawę wydania

1. Podstawę wydania stanowi przestępstwo zagrożone według prawa Strony Wzywającej i Strony Wezwanej karą pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na

- pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej dwóch lat lub karą surowszą.
2. Jeżeli wnosi się o wydanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności za przestępstwo określone w ustępie poprzednim, wydanie nastąpi, jeżeli okres kary pozbawienia wolności pozostałej do odbycia wynosi co najmniej 1 rok.
  3. Podstawę wydania stanowi przestępstwo, które popełnione na terytorium Strony Wzywającej stanowiłoby przestępstwo także na terytorium Strony Wezwanej, gdyby zostało popełnione na jej terytorium.
  4. Przestępstwo jest także przestępstwem stanowiącym podstawę wydania, jeżeli polega na podżeganiu, usiłowaniu popełnienia lub uczestnictwie w popełnieniu przestępstwa określonego w ustępie 1 niniejszego artykułu.
  5. Jeżeli wniosek o wydanie dotyczy kilku przestępstw, z których jedno lub kilka nie spełnia warunków, o których mowa w ustępach 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu, wniosek o wydanie za te przestępstwa zostanie uwzględniony, o ile spełnione zostaną pozostałe warunki wydania określone niniejszą Umową.
  6. W rozumieniu niniejszej Umowy przestępstwo jest przestępstwem stanowiącym podstawę wydania niezależnie od tego, czy prawo każdej ze Stron zalicza to przestępstwo do przestępstw tego samego rodzaju lub określa to przestępstwo taką samą nazwą.

Artykuł 3 Przestępstwa skarbowe

Przestępstwo jest również przestępstwem stanowiącym podstawę wydania, jeżeli stanowi przestępstwo dotyczące podatków, ceł, obrotu dewizowego, międzynarodowego transferu funduszy, importu, eksportu lub tranzytu towarów, nawet gdy prawo Strony Wezwanej nie przewiduje takiego samego rodzaju podatku, cła albo nie reguluje w ten sam sposób podatków, ceł, obrotu dewizowego, międzynarodowego transferu funduszy, importu, eksportu lub tranzytu towarów, jak prawo Strony Wzywającej.

Artykuł 4 Obligatoryjne podstawy odmowy wydania

Wydania odmawia się, jeżeli:

1. istnieją podstawy do przyjęcia, że wniosek o wydanie został złożony w celu ścigania lub ukarania osoby z powodu jej poglądów politycznych, narodowości, pochodzenia etnicznego, wyznania, płci lub że sytuacja tej osoby mogłaby ulec pogorszeniu z jakiegokolwiek z tych przyczyn,
2. przestępstwo stanowiące podstawę wydania stanowi przestępstwo o charakterze politycznym. W rozumieniu niniejszej Umowy następujące przestępstwa nie są uważane za przestępstwa o charakterze politycznym:
  - a. przestępstwo przeciwko życiu, nietykalności cielesnej lub wolności głowy państwa albo szefa rządu którejkolwiek ze Stron lub członków ich rodzin,

- b. przestępstwo, za które obie Strony mają, na podstawie umowy międzynarodowej, obowiązek wydania osoby lub przedstawienia sprawy właściwym organom w celu podjęcia decyzji w sprawie wszczęcia postępowania karnego,
3. w odniesieniu do przestępstwa stanowiącego podstawę wydania prowadzono wcześniej na terytorium Strony Wezwanej postępowanie wobec danej osoby i osoba ta została prawomocnie skazana, uniewinniona lub skorzystała z amnestii lub prawa łaski,
4. jedna ze Stron wystąpiła do drugiej Strony o wydanie osoby skazanej zaocznie, chyba że Strona Wzywająca zapewni, że sprawa osoby, o której wydanie się wnosi, będzie ponownie rozpoznana z zagwarantowaniem prawa do obrony i zostanie wydane nowe orzeczenie,
5. sprawa osoby, która byłaby wydana, podlegałaby rozpoznaniu przez komisję lub sąd specjalnie ustanowiony w celu rozpoznania sprawy tej osoby lub taka komisja lub sąd wydała wyrok skazujący stanowiący podstawę wniosku o wydanie,
6. przestępstwo stanowiące podstawę wydania jest przestępstwem wojskowym, niebędącym jednocześnie przestępstwem zgodnie z powszechnym prawem karnym,
7. Strona Wezwana ma uzasadnione podstawy by uważać, że osoba, o wydanie której się wnosi mogłaby być narażona na okrutne, nieludzkie traktowanie lub karę na terytorium Strony Wzywającej,
8. przestępstwo stanowiące podstawę wydania zagrożone jest karą śmierci zgodnie z prawem Strony Wzywającej, chyba że Strona ta udzieli wystarczających gwarancji, które Strona Wezwana uzna za wystarczające, że kara śmierci nie zostanie orzeczona a jeśli orzeczona to nie zostanie wykonana,
9. wykonanie wniosku mogłoby być sprzeczne z zasadami porządku publicznego Strony Wezwanej albo naruszałoby jej bezpieczeństwo bądź suwerenność.

Artykuł 5 Przedawnienie

Wydania odmawia się, jeżeli ściganie lub wykonanie kary za przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie, uległo przedawnieniu według prawa Strony Wzywającej.

Artykuł 6 Wydawanie własnych obywateli

1. Każda ze Stron zachowuje prawo do odmowy wydania swoich obywateli.
2. Jeśli Strona Wezwana odmawia wydania swojego obywatela, powinna na wniosek Strony Wzywającej przekazać sprawę swoim właściwym organom w celu wszczęcia postępowania karnego przeciwko osobie o której wydanie się wnosi, co do czynu lub czynów opisanych we wniosku o wydanie. W tym celu Strona Wzywająca przekaze Stronie Wezwanej wszelkie dokumenty i dowody związane z czynem lub czynami opisanymi we wniosku o wydanie.
3. Strona Wezwana powiadomi, w odpowiednim czasie, Stronę Wzywającą o czynnościach podjętych w następstwie wniosku oraz o ostatecznej decyzji w sprawie.

Artykuł 7
Fakultatywne podstawy odmowy wydania

1. Wydania można odmówić jeżeli:
  - a. na terytorium Strony Wezwanej toczy się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby,
  - b. przestępstwo, zgodnie z prawem Strony Wezwanej, zostało popełnione w całości lub w części na terytorium tej Strony,
  - c. przestępstwo zostało popełnione poza terytorium którejkolwiek z Stron i prawo Strony Wezwanej nie przewiduje możliwości ścigania za takie przestępstwo popełnione poza terytorium tej Strony.
2. Jeżeli odmawia się wydania na podstawie ustępu 1 litera b niniejszego Artykułu, Strona Wezwana, na wniosek Strony Wzywającej powinna przekazać sprawę właściwym organom w celu wszczęcia postępowania karnego zgodnie z prawem Strony Wezwanej. W tym celu Strona Wzywająca przekaze właściwe dokumenty i dowody.

Artykuł 8
Jednostki Centralne

1. Dla celów niniejszej Umowy każda ze Stron wyznaczy Jednostkę Centralną.
2. Jednostkami Centralnymi są:
Dla Rzeczypospolitej Polskiej: Ministerstwo Sprawiedliwości,
Dla Republiki Argentyńskiej: Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Wiary.
3. Wyznaczone Jednostki Centralne mogą porozumiewać się bezpośrednio, w języku angielskim.

Artykuł 9
Przekazywanie wniosków

1. Wniosek o wydanie wraz z dokumentami przekazuje się drogą dyplomatyczną.
2. W pilnych wypadkach wniosek i dokumenty mogą być przekazywane pomiędzy Jednostkami Centralnymi Stron przy użyciu środków komunikacji elektronicznej pod warunkiem że treść przyjmowanego dokumentu jest wierna i zgodna z treścią dokumentu, który został wysłany, a wszystkie widniejące na nim wpisy są łatwe do odczytania. W każdym wypadku Strony przesyłają następnie oryginały dokumentów w sposób określony w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 10
Treść wniosku

1. Wniosek o wydanie powinien zawierać:

- a. imię i nazwisko osoby, o której wydanie się wnosi, informacje dotyczące jej obywatelstwa, jak również, w miarę możliwości, aktualne miejsce pobytu, rysopis tej osoby, jej fotografie i odciski palców,
  - b. informację o wzywającym organie właściwym, w tym numer telefonu, faksu i adres e-mail,
  - c. opis stanu faktycznego sprawy, w związku z którą wnosi się o wydanie, oraz informację o stanie sprawy,
  - d. tekst przepisów prawa dotyczących istotnych elementów przestępstwa oraz zagrożenia karą za to przestępstwo,
  - e. informację o przepisach prawa dotyczących przedawnienia ścigania lub wykonania kary w odniesieniu do przestępstwa, za które wnosi się o wydanie.
2. Do wniosku o wydanie osoby w celu przeprowadzenia postępowania karnego ponadto dołącza się poświadczony odpis postanowienia o aresztowaniu lub innego postanowienia skutkującego takim samym efektem, wydanego przez właściwy organ.
  3. Do wniosku o wydanie osoby, która została uznana winną popełnienia przestępstwa stanowiącego podstawę wydania, ponadto dołącza się:
    - a. odpis wyroku skazującego,
    - b. informację w jakim wymiarze wyrok został wykonany.

Artykuł 11

Dodatkowe dokumenty lub informacje

Jeżeli Strona Wezwana uzna, że przekazane dokumenty lub informacje nie są wystarczające do podjęcia decyzji, zwróci się o dostarczenie niezbędnych dodatkowych dokumentów lub informacji. Strona Wzywająca przekaze dodatkowe dokumenty lub informacje w terminie nie przekraczającym sześćdziesięciu (60) dni od dnia otrzymania przez nią wezwania do uzupełnienia. Dodatkowe informacje mogą być żądane i przesyłane bezpośrednio pomiędzy Jednostkami Centralnymi Stron.

Artykuł 12

Legalizacja

Dokumenty przekazywane na podstawie niniejszej Umowy są zwolnione od legalizacji.

Artykuł 13

Decyzja w przedmiocie wydania

1. Strona Wezwana przekazuje niezwłocznie Stronie Wzywającej, w sposób określony w artykule 9 ustęp 1 niniejszej Umowy, swoją decyzję w przedmiocie wydania.
2. Jeśli odmawia się wydania w całości lub w części to taka decyzja powinna zostać uzasadniona.

Artykuł 14 **Ekstradycja uproszczona**

Jeśli ekstradycja uproszczona nie jest zabroniona przez prawo Strony Wezwanej, osoba o wydanie której się wnosi, może przed właściwymi organami Strony Wezwanej i po zasięgnięciu porady prawnej, jeśli to konieczne, wyrazić zgodę na wydanie. Zgoda musi być swobodna, dobrowolna i wyrażona wprost a osoba o wydanie której się wnosi powinna zostać poinformowana o przysługujących jej prawach i skutkach jej decyzji. Strona Wezwana podejmuje decyzję i przekazuje osobę na zasadach ustanowionych w tym celu. Jeżeli decyzja o wydaniu została podjęta, zgoda nie może zostać wycofana.

Artykuł 15 **Przekazanie**

1. Data i miejsce przekazania osoby podlegającej wydaniu zostaną uzgodnione przez Strony.
2. Przekazanie osoby podlegającej wydaniu nastąpi w ciągu czterdziestu (40) dni od powiadomienia Strony Wzywającej przez Stronę Wezwaną, drogą dyplomatyczną, o decyzji wydania. Jeżeli wydanie nie nastąpi w tym terminie, osoba podlegająca wydaniu zostanie zwolniona, a Strona Wezwana będzie mogła odmówić wydania osoby, jeśli otrzyma od Strony Wzywającej nowy wniosek o wydanie za to samo przestępstwo.
3. W razie niemożliwości wydania lub odebrania osoby podlegającej wydaniu, w terminie o którym mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, z powodu okoliczności niezależnych od Stron, jedna ze Stron poinformuje drugą Stronę o zaistnieniu tej okoliczności, a następnie Strony mogą uzgodnić nową datę wydania.

Artykuł 16 **Odroczenie wydania**

Strona Wezwana może, po uwzględnieniu wniosku o wydanie, odroczyć wydanie osoby wobec której toczy się postępowanie lub która odbywa karę na terytorium Strony Wezwanej za jakiegokolwiek przestępstwo inne niż to, za które wnosi się o wydanie; odroczenie wydania może trwać do czasu zakończenia postępowania karnego wobec osoby o której wydanie się wnosi lub do czasu odbycia przez tę osobę orzeczonej kary.

Artykuł 17 **Wydanie tymczasowe**

Jeżeli wniosek o wydanie został uwzględniony i w przypadku gdy osoba o wydanie której się wnosi odbywa karę pozbawienia wolności lub toczy się wobec niej postępowanie karne na terytorium Strony Wezwanej, Strona Wzywająca może wnosić o tymczasowe wydanie osoby. Taka osoba może, na warunkach i zasadach uzgodnionych przez właściwe organy

Stron, zostać tymczasowo wydana do celów toczącego się postępowania. Osoba tymczasowo wydana będzie pozbawiona wolności na terytorium Strony Wzywającej.

Artykuł 18 **Zasada specjalności**

Osoba wydana na mocy niniejszej Umowy nie może być pozbawiona wolności, ścigana karnie, skazana lub poddana wykonaniu kary na terytorium Strony Wzywającej za przestępstwo popełnione przed wydaniem, inne niż to, za które nastąpiło wydanie, z wyjątkiem następujących wypadków:

- a. jeżeli Strona Wezwana wyrazi na to zgodę. W tym celu Strona Wzywająca sporządza wniosek zgodny z artykułem 10 niniejszej Umowy,
- b. osoba wydana nie opuściła, chociaż miała taką możliwość, terytorium Strony Wzywającej w ciągu trzydziestu (30) dni od dnia zakończenia postępowania karnego, odbycia kary lub zwolnienia na mocy jakiegokolwiek podstawy prawnej albo po opuszczeniu terytorium Strony Wzywającej dobrowolnie tam powróciła.

Artykuł 19 **Ponowne wydanie państwu trzeciemu**

Osoba wydana na mocy niniejszej Umowy nie może być następnie wydana państwu trzeciemu za przestępstwo popełnione przed przekazaniem, chyba że Strona Wezwana wyrazi zgodę. W tym celu Strona Wzywająca sporządza wniosek do którego dołącza dokumenty określone w artykule 10 niniejszej Umowy.

Artykuł 20 **Tymczasowe aresztowanie**

1. W nagłych wypadkach Strona Wzywająca może zwrócić się z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie osoby, o wydanie której się wnosi, przed złożeniem wniosku o wydanie. Wniosek o tymczasowe aresztowanie osoby może być przekazany w drodze dyplomatycznej lub za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol). W wypadkach szczególnie pilnych dokumenty są przekazywane pomiędzy Jednostkami Centralnymi Stron przy użyciu środków komunikacji elektronicznej pod warunkiem, że treść przyjmowanego dokumentu jest wierna i zgodna z treścią dokumentu, który został wysłany, a wszystkie widniejące na nim wpisy są łatwe do odczytania. W każdym wypadku Strona Wzywająca przesyła następnie oryginały dokumentów.
2. Wniosek powinien zawierać zapewnienie, że Strona Wzywająca wystąpi następnie z wnioskiem o wydanie, powinien on także zawierać dane niezbędne do identyfikacji osoby, o której wydanie się wnosi, aktualne miejsce pobytu tej osoby, jeśli jest znane, krótki opis stanu faktycznego sprawy oraz wskazanie właściwych przepisów prawa karnego, a także informację o wydaniu nakazu aresztowania lub wyroku skazującego.

3. Osoba aresztowana na podstawie wniosku zostanie zwolniona po upływie czterdziestu pięciu (45) dni od daty aresztowania, jeżeli Strona Wzywająca nie przekazała wniosku o wydanie. W szczególnie uzasadnionych wypadkach, przed upływem terminu, o którym mowa w niniejszym ustępie, Strona Wzywająca może wystąpić o przedłużenie tego terminu o piętnaście (15) dni.
4. Zwolnienie osoby aresztowanej, zgodnie z postanowieniami ustępu 3 niniejszego artykułu, nie wyklucza ponownego aresztowania i wydania osoby, jeżeli wniosek wraz z dokumentami zostanie złożony w terminie późniejszym.

Artykuł 21 **Przekazanie przedmiotów**

1. Strona Wezwana w zakresie określonym przez jej prawo przekaze przedmioty pochodzące z przestępstwa albo mogące służyć jego udowodnieniu.
2. Przedmioty określone w ustępie 1 niniejszego artykułu zostaną przekazane również wówczas, gdy wydanie osoby nie może nastąpić z powodu jej śmierci, zaginięcia lub ucieczki.
3. Strona Wezwana może odroczyć przekazanie przedmiotów określonych w ustępie 1 niniejszego artykułu, jeżeli są one potrzebne w innym postępowaniu, do czasu zakończenia takiego postępowania.
4. Prawa osób trzecich do przekazanych przedmiotów pozostają nienaruszone. Po zakończeniu postępowania Strona Wzywająca zwróci przedmioty Stronie Wezwanej.

Artykuł 22 **Zbieg wniosków**

1. W razie otrzymania wniosków o wydanie tej samej osoby od dwóch lub więcej państw, Strona Wezwana określi, do którego z tych państw osoba ma być wydana. Strona Wezwana zawiadomi Stronę Wzywającą o swojej decyzji.
2. W razie zbiegu wniosku o wydanie pochodzącego od Republiki Argentyńskiej z Europejskim nakazem aresztowania wystawionym przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska zdecyduje, do którego z państw wyda osobę.
3. Przy podejmowaniu decyzji Strona Wezwana może wziąć pod uwagę następujące okoliczności: waga przestępstw, miejsce ich popełnienia, daty otrzymania wniosków, obywatelstwo osoby o wydanie której się wnosi, możliwości późniejszego wydania innemu państwu.

Artykuł 23 **Tranzyt**

1. Każda ze Stron może zezwolić na tranzyt przez swoje terytorium osoby wydanej drugiej Stronie przez państwo trzecie. Wnioski o tranzyt przekazywane są bezpośrednio pomiędzy Jednostkami Centralnymi Stron. Wniosek powinien zawierać dane dotyczące tożsamości osoby podlegającej tranzytowi, krótki opis stanu

- faktycznego sprawy oraz kopię dokumentu, w którym wyrażono zgodę na wydanie. Podczas tranzytu osoba wydana będzie pozbawiona wolności.
2. Zgoda nie jest wymagana w wypadku korzystania przez jedną ze Stron z drogi lotniczej, gdy nie jest przewidziane lądowanie na terytorium drugiej Strony.

Artykuł 24 **Zachowanie tajemnicy**

Jeżeli na podstawie niniejszej Umowy Strona ma przekazać dane, które według jej prawa podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy i zostały w ten sposób oznaczone, przekazanie tych danych może zostać uzależnione od zapewnienia przestrzegania tego obowiązku przez drugą Stronę.

Artykuł 25 **Wydatki**

1. Wydatki związane z wydaniem powstałe na terytorium Strony Wezwanej ponosi ta Strona.
2. Wydatki związane z przewozem osoby wydanej lub tymczasowo wydanej ponosi Strona Wzywająca.

Artykuł 26 **Języki**

Do celów niniejszej Umowy Strony używają swoich języków urzędowych, dołączając tłumaczenie przekazywanych dokumentów i informacji na język urzędowy drugiej Strony.

Artykuł 27

Konsultacje i rozwiązywanie sporów

1. Na wniosek jednej Strony Jednostki Centralne podejmą konsultacje dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy.
2. Wszelkie spory wynikłe w związku z interpretacją lub stosowaniem niniejszej Umowy będą rozstrzygane w drodze dyplomatycznej.

Artykuł 28 **Zobowiązania na mocy innych umów międzynarodowych**

Żadne z postanowień niniejszej Umowy nie narusza praw i zobowiązań wynikających z innych umów międzynarodowych, których stronami są obie Strony.

Artykuł 29
Zakres zastosowania, wejście w życie i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji i wejdzie w życie dnia następującego po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.
2. Niniejsza Umowa może zostać zmieniona za zgodą obydwu Stron; zmiany wejdą w życie na zasadach określonych w ustępie 1 niniejszego Artykułu.
3. Każda ze Stron może w dowolnym czasie wypowiedzieć niniejszą Umowę. Wypowiedzenie wywołuje skutki prawne po upływie stu osiemdziesięciu (180) dni od dnia otrzymania notyfikacji przez drugą Stronę.
4. Niniejsza Umowa ma zastosowanie do wniosków o wydanie wniesionych po dacie jej wejścia w życie, nawet jeżeli przestępstwo stanowiące podstawę wydania zostało popełnione przed jej wejściem w życie.
5. Wypowiedzenie niniejszej Umowy nie wywołuje skutków wobec postępowań będących w toku.

Sporządzono w Buenos Aires dnia 5 grudnia 2019 w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, hiszpańskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W razie rozbieżności przy ich interpretacji tekst angielski będzie rozstrzygający.

W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu
Republiki Argentyńskiej

